

Keller Izabella És Erzsébet

A képen anyám, Keller Izabella és a testvére, Erzsébet látható tizennégy és tizenhat évesen. A kép a családi stúdióban készült. Az édesanyám 1900. január ötödikén született, Budapesten, és 1988. november tizennegyedikén halt meg. Nyolcvannyolc éves volt, amikor meghalt. Ő hasonlított legjobban a nagyapámra. Extrovertált, nagyon tehetséges személy volt az anyám. Egy nagyon, rendkívüli szép nő volt. Mint kislány, csodaszép lány volt. Szerintem a legszebb lány volt a három Keller lány közül, bár őt mint az okost emlegették. Ő volt az okos. A hivatalos szépség a nővére volt. Egész más típus volt, az apjára hasonlított. És álom gyerekkora volt, mert olyan családban élt, ahol a férj és a feleség úgy éltek, mint a mesebeli házaspár. Ezért voltak annyira összetartók maguk a testvérek is, a Keller gyerekek. Ha jól tudom, óvodába nem jártak, mert volt már akkor mindig valaki, aki őket sétáltatta. Alkalmazott már volt, jómódban voltak. Az alkalmazott nem nevelte a gyerekeket, hanem csak sétáltatta, ha a nagyanyám nem ért rá az üzlet miatt vagy más miatt. Amikor elkezdtek iskolába járni, helyi iskolába jártak ott, Budán. Amikor anyám cseperedett, akkor már a nagyapám jóvoltából elég jómódúak voltak, úgyhogy anyám jó iskolákba tudott járni. Az elemi iskolát, ha jól emlékszem, a Személynök utcai fővárosi elemiben végezte. Ez nem zsidó iskola volt, hanem állami. A tanító néniével, aki még első osztályban tanította, megismerkedtem, és el volt anyámtól bűvölve még évek múlva is. Azt mondta, hogy ő volt a legtehetségesebb tanítványa. Az anyámat a négy elemi után beírták a skót missziós iskolába. Nem tudom, soha nem jöttem rá, hogy miért oda írták. Oda járt a Vörösmarty utcába, ott volt a skót misszió iskolája. Befejezte a polgárit, és aztán általános volt, hogy most valami mást kell csinálnia. Ő szeretett volna gimnáziumban tanulni tovább, de a Reichék nagyon ellenezték. A Reichéknél az volt, hogy a lányok lehetőleg ne tanuljanak, menjenek férjhez. Anyám viszont nem akart férjhez menni, hanem tanulni akart. Úgyhogy magánúton tanult. A saját zsebpénzét vetette be. Szerencsére rendkívül nagy zsebpénze volt anyámnak. Elmondta, hogy minden hónapban a nagyapámtól kapott háromszáz koronát. A korona mai árfolyama kábé ezerszeres. Szóval ez volt a zsebpénze. Ebből ő egyrészt fedezte a magántanulását, másrészt pedig elverte. Előbb gimnáziumba járt, aztán járt a Színiakadémiára, egészen addig, amíg az egyik nagybácsi rá nem jött, hogy Színiakadémiára jár, és megfenyegette, hogyha még egyszer meglátja a Színiakadémia környékén, akkor lelövi. Mert nálunk csak tisztességes lányok nőttek föl -- mondta. Anyám gyerekkorában, amikor a nagyanyám

még bejárt a Király Színházba, meg a másikba, a Bonbonniere kabaréba öltöztető szabónak, nagyon jó színészeket ismert meg. Anyám végül a színiiskolát a Reich nagybácsik miatt otthagya. És akkor a bátyja, a Marci bevitte a Galilei Körbe, és a Galilei Körnek lelkes látogatója lett nagyanyám és nagyapám legnagyobb bánatára. Ez volt a gyerekükben az első csalódás.